HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a treia)

27 octombrie 2011 *

În cauza C-47/10 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, introdus la 27 ianuarie 2010,

Republica Austria, reprezentată de domnul E. Riedl, în calitate de agent, asistat de M. Núñez Müller și de J. Dammann, Rechtsanwälte,

recurentă,

celelalte părți în proces fiind:

Scheucher-Fleisch GmbH, cu sediul în Ungerdorf (Austria),

Tauernfleisch Vertriebs GmbH, cu sediul în Flattach (Austria),

* Limba de procedură: germana.

Wech-Kärntner Truthahnverarbeitung GmbH, cu sediul în Glanegg (Austria),

Wech-Geflügel GmbH, cu sediul în Sankt Andrä (Austria),

Johann Zsifkovics, cu domiciliul în Viena (Austria),

reprezentate de J. Hofer și de T. Humer, Rechtsanwälte,

reclamanți în primă instanță,

Comisia Europeană, reprezentată de domnul V. Kreuschitz și de doamna A. Stobiecka-Kuik, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

pârâtă în primă instanță,

CURTEA (Camera a treia),

compusă din domnul K. Lenaerts, președinte de cameră, domnul J. Malenovský, doamna R. Silva de Lapuerta (raportor), domnii G. Arestis și T. von Danwitz, judecători,

avocat general: domnul Y. Bot,
grefier: domnul K. Malacek, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 14 aprilie 2011,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 9 iunie 2011,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin recursul formulat, Republica Austria solicită anularea Hotărârii Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene din 18 noiembrie 2009, Scheucher-Fleisch și alții/Comisia (T-375/04, Rep., p. II-4155, denumită în continuare „hotărârea atacată"), prin care acesta a anulat Decizia C(2004) 2037 final a Comisiei din 30 iunie 2004 privind ajutoarele de stat NN 34A/2000 referitoare la programele de calitate și la etichetele „AMA Biozeichen" și „AMA Gütesiegel" (denumită în continuare „decizia în litigiu"), acordate de Republica Austria în favoarea sectorului agroalimentar.

Cadrul juridic

2 Considerentele (1)-(3) și (8) ale Regulamentului (CE) nr. 659/1999 al Consiliului din 22 martie 1999 de stabilire a normelor de aplicare a articolului [88] din Tratatul CE (JO L 83, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 41) prevăd:

„(1) având în vedere că, fără a aduce atingere regulilor procedurale speciale stabilite prin regulamente pentru anumite sectoare, prezentul regulament ar trebui să se aplice ajutorului din toate sectoarele; întrucât, în sensul aplicării articolelor [73] și [87] din tratat, Comisia deține, în temeiul articolului [88] din tratat, competența specifică de a decide asupra compatibilității ajutoarelor de stat cu piața comună atunci când examinează ajutoarele de stat existente, atunci când adoptă decizii privind ajutorul nou sau ajutorul modificat și atunci când ia măsuri în cazul nerespectării deciziilor sale sau a obligațiilor privind notificarea;

(2) întrucât Comisia, în conformitate cu jurisprudența Curții de Justiție a Comunităților Europene, a elaborat și a instituit o practică constantă de aplicare a articolului [88] din tratat și a stabilit anumite principii și reguli procedurale într-o serie de comunicări; întrucât este necesară codificarea și consolidarea acestei practici printr-un regulament, în vederea asigurării efectivității și eficienței procedurilor prevăzute la articolului 88 din tratat;

(3) întrucât un regulament de procedură privind aplicarea articolului [88] din tratat va crește transparența și certitudinea juridică;

[...]

(8) întrucât, în toate cazurile în care, în urma examinării preliminare, Comisia nu poate decide dacă ajutorul este compatibil cu piața comună, trebuie să se deschidă o procedură oficială de investigare pentru a permite Comisiei să obțină toate informațiile necesare pentru evaluarea compatibilității ajutorului și pentru a permite părților interesate să își prezinte observațiile; întrucât drepturile părților interesate pot fi cel mai bine protejate în cadrul procedurii oficiale de investigare descrise la articolul [88 alineatul (2)] din tratat."

3 Articolul 1 din Regulamentul nr. 659/1999 prevede:

„În sensul prezentului regulament:

[...]

(h) «persoană interesată» înseamnă orice stat membru și orice persoană, întreprindere sau asociație de întreprinderi ale căror interese pot fi afectate de acordarea unui ajutor, în special beneficiarul ajutorului, întreprinderile concurente și asociațiile profesionale."

4 În capitolul II din acest regulament, intitulat „Procedura privind ajutorul notificat", articolul 4, intitulat „Examinarea preliminară a notificării și deciziile Comisiei", prevede:

„(1) Comisia examinează notificarea imediat după primirea acesteia. Fără a aduce atingere articolului 8, Comisia adoptă o decizie în temeiul alineatului (2), (3) sau (4).

(2) În cazul în care, după o examinare preliminară, Comisia constată că măsura notificată nu constituie un ajutor, ea consemnează acest lucru printr-o decizie.

(3) În cazul în care, după o examinare preliminară, Comisia constată că nu există îndoieli privind compatibilitatea unei măsuri notificate cu piața comună, în măsura în care intră în sfera de aplicare a articolului 87 alineatul (1) din tratat, aceasta decide că măsura este compatibilă cu piața comună [...]. Decizia precizează excepția aplicată în temeiul tratatului.

(4) În cazul în care, după o examinare preliminară, Comisia constată că există îndoieli privind compatibilitatea unei măsuri notificate cu piața comună, aceasta decide să inițieze procedura prevăzută la articolul [88 alineatul (2) CE] [...].

(5) Deciziile prevăzute la alineatele (2), (3) și (4) se adoptă în termen de două luni. Termenul curge din ziua următoare primirii unei notificări complete. Notificarea se consideră completă dacă, în termen de două luni de la primirea acesteia sau de la primirea oricărei informații suplimentare solicitate, Comisia nu mai solicită alte informații. Termenul poate fi prelungit prin acordul atât al Comisiei, cât și al statului membru în cauză. Când este cazul, Comisia poate fixa termene mai reduse.

(6) În cazul în care Comisia nu adoptă o decizie în conformitate cu alineatul (2), (3) sau (4) în termenul precizat la alineatul (5), ajutorul se consideră a fi autorizat de către Comisie. În consecință, statul membru în cauză poate pune în aplicare măsurile respective, după informarea prealabilă a Comisiei cu privire la aceasta, cu excepția cazului în care Comisia adoptă o decizie în temeiul prezentului articol în termen de 15 zile lucrătoare de la primirea informării."

5 În cadrul aceluiași capitol II, articolul 6 din regulamentul menționat, intitulat „Procedura oficială de investigare", prevede, la alineatul (1):

„Decizia de a deschide procedura oficială de investigare sintetizează elementele relevante de fapt și de drept, include o evaluare preliminară a Comisiei cu privire la caracterul de ajutor de stat al măsurii propuse și indică îndoielile privind compatibilitatea acesteia cu piața comună. Prin decizie, se solicită statului membru în cauză și celorlalte persoane interesate să-și prezinte observațiile într-un termen stabilit, care în mod normal nu depășește o lună. În cazuri întemeiate, Comisia poate prelungi termenul stabilit."

6 În cadrul capitolului III, intitulat „Procedura privind ajutorul ilegal", articolul 13 din Regulamentul nr. 659/1999, intitulat „Deciziile Comisiei", prevede:

„(1) În urma examinării posibilului ajutor ilegal, se adoptă o decizie în temeiul articolului 4 alineatul (2), (3) sau (4). În cazul deciziilor de a deschide o procedură oficială de investigare, procedura se încheie printr-o decizie în temeiul articolului 7. În cazul în care un stat membru nu respectă un ordin de furnizare a informațiilor, decizia se adoptă pe baza informațiilor disponibile.

(2) În cazul unui posibil ajutor ilegal și fără a se aduce atingere articolului 11 alineatul (2), Comisia nu este obligată să respecte termenul prevăzut la articolul 4 alineatul (5), articolul 7 alineatele (6) și (7).

(3) Articolul 9 se aplică *mutatis mutandis*."

7 În cadrul capitolului VI, intitulat „Părțile interesate”, articolul 20 din acest regulament, intitulat „Drepturile părților interesate”, prevede:

„(1) Orice parte interesată poate prezenta observații în temeiul articolului 6, în urma unei decizii a Comisiei de a deschide procedura oficială de investigare. Orice parte interesată care a înaintat astfel de observații și orice beneficiar de ajutor individual primesc câte o copie a deciziei adoptate de Comisie în temeiul articolului 7.

(2) Orice parte interesată poate informa Comisia asupra oricărui presupus ajutor ilegal, precum și asupra oricărei presupuse utilizări abuzive a unui ajutor. În cazul în care consideră, pe baza informațiilor pe care le deține, că nu există suficiente motive pentru examinarea cazului, Comisia informează partea interesată asupra acestui fapt. Atunci când adoptă o decizie într-un caz cu privire la obiectul informației furnizate, Comisia transmite o copie a deciziei respective părții interesate.

(3) La cerere, orice parte interesată poate obține o copie a oricărei decizii adoptate în temeiul articolelor 4 și 7, al articolului 10 alineatul (3) și al articolului 11.”

8 Articolul 64 din Regulamentul de procedură al Tribunalului prevede măsurile de organizare a procedurii aflate pe rolul Tribunalului, iar articolul 81 din același regulament stabilește conținutul hotărârilor Tribunalului.

Istoricul cauzei

9 Situația de fapt a fost expusă la punctele 1-12 din hotărârea atacată. Pentru soluționarea prezentului recurs, trebuie avută în vedere situația de fapt descrisă mai jos.

10 În 1992, Republica Austria a adoptat Legea federală privind instituirea organismului de reglementare a pieței „Agrarmarkt Austria" (Bundesgesetz über die Errichtung der Marktordnungsstelle „Agrarmarkt Austria") (BGBl. 376/1992, denumită în continuare „AMA-Gesetz 1992").

11 Această lege prevede constituirea unei persoane juridice de drept public denumită „Agrarmarkt Austria" (denumită în continuare „AMA"), care are drept funcție promovarea marketingului agricol. Activitățile operaționale ale AMA revin societății Agrarmarkt Austria Marketing GmbH (denumită în continuare „AMA Marketing"), filială deținută 100 % de AMA. Una dintre aceste activități constă în încurajarea producției, a prelucrării, a transformării și a comercializării de produse agricole în Austria prin atribuirea etichetei bio „AMA" și a etichetei de calitate „AMA" (denumite în continuare „etichetele «AMA»") anumitor produse agricole.

12 Pentru promovarea activității sale, AMA percepe contribuții care trebuie să fie plătite în special pentru sacrificarea boilor, a vițeilor, a porcilor, a mieilor, a oilor și a păsărilor de curte.

13 Scheucher-Fleisch GmbH, Tauernfleisch Vertriebs GmbH, Wech-Kärntner Truthahnverarbeitung GmbH și Wech-Geflügel GmbH, precum și comerciantul persoană fizică domnul Zsifkovics (denumiți în continuare, împreună, „Scheucher-Fleisch și alții") sunt întreprinderi specializate în sacrificarea și tranșarea animalelor și, prin urmare,

sunt supuse plății unor contribuții către AMA. În aceeași situație se află și Grandits GmbH. Produsele acestor întreprinderi nu beneficiază însă de etichete „AMA".

14 În urma primirii plângerilor formulate de Scheucher-Fleisch și alții și de Grandits GmbH, Comisia a decis, la 15 februarie 2000, să invite autoritățile austriece să prezinte observații cu privire la activitățile de marketing ale AMA Marketing și ale AMA. Având în vedere răspunsurile date de autoritățile austriece, Comisia a decis să inițieze procedura prevăzută la articolul 88 alineatul (3) CE și să califice măsurile în discuție drept „ajutoare de stat nenotificate", informând autoritățile austriece în acest sens prin scrisoarea din 19 iunie 2000. În urma unei solicitări a Republicii Austria, primită de Comisie la 8 martie 2003, aceasta a decis împărțirea în două a procedurii, după cum era vorba despre măsuri anterioare sau ulterioare datei de 26 septembrie 2002. Astfel cum reiese din decizia în litigiu, măsurile de ajutor ulterioare acestei date au fost considerate ajutoare de stat notificate. Obiectul procedurii care s-a finalizat prin adoptarea deciziei în litigiu îl constituie aceste ajutoare notificate.

15 Prin decizia în litigiu, Comisia a decis să nu ridice obiecții împotriva măsurilor luate de AMA sau de AMA-Marketing după 26 septembrie 2002 cu privire la programele de calitate și la etichetele „AMA", considerând că sunt ajutoare compatibile cu dreptul Uniunii, în sensul articolului 87 alineatul (3) litera (c) CE.

Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată

16 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 17 septembrie 2004, Scheucher-Fleisch și alții, precum și Grandits GmbH au introdus o acțiune în anularea deciziei în litigiu. Prin Ordonanța președintelui Camerei a șasea a Tribunalului din 4 februarie 2009, s-a luat act de desistarea Grandits GmbH.

17 Acțiunea în anulare introdusă de Scheucher-Fleisch și alții era întemeiată, în esență, pe trei motive, respectiv încălcarea normelor de procedură, încălcarea articolului 87 alineatul (3) litera (c) CE și încălcarea clauzei suspensive prevăzute la articolul 88 alineatul (3) CE și la articolul 3 din Regulamentul nr. 659/1999.

18 Primul motiv al Scheucher-Fleisch și alții era împărțit în patru aspecte, întemeiate pe lipsa notificării către Comisie a ajutoarelor în discuție, pe încălcarea garanțiilor procedurale prevăzute la articolul 88 alineatul (2) CE, pe încălcarea obligației de motivare și, respectiv, pe încălcarea principiului termenului rezonabil. În cadrul celui de al doilea aspect al primului motiv, Scheucher-Fleisch și alții au susținut că, în speță, Comisia ar fi trebuit să inițieze procedura oficială de investigare, în temeiul articolului 4 alineatul (4) din Regulamentul nr. 659/1999, ca urmare a îndoielilor privind compatibilitatea măsurilor în discuție cu piața comună.

19 Comisia s-a opus acțiunii, punând concluzii în sensul inadmisibilității și, în subsidiar, în sensul lipsei de temei a acesteia.

20 Pentru a dispune cu privire la inadmisibilitatea invocată de Comisie, Tribunalul a analizat în primul rând în ce măsură Scheucher-Fleisch și alții erau vizați în mod direct de decizia în litigiu. În această privință, Tribunalul a constatat, în cuprinsul punctului 37 din hotărârea atacată, că etichetele „AMA" fuseseră deja acordate anterior deciziei în litigiu și că somația de plată adresată Grandits GmbH de către AMA privea contribuțiile datorate pentru o perioadă care include, cel puțin în parte, perioada de aplicare a măsurilor vizate prin decizia în litigiu. În consecință, Tribunalul a reținut că posibilitatea ca autoritățile austriece să fi decis neacordarea ajutoarelor în discuție era pur teoretică și că, prin urmare, Scheucher-Fleisch și alții erau vizați în mod direct de decizia în litigiu, în sensul articolului 230 al patrulea paragraf CE.

21 În al doilea rând, Tribunalul a verificat dacă Scheucher-Fleisch și alții erau vizați în mod individual de decizia în litigiu. În această privință, a considerat că, având în vedere motivele invocate, trebuiau analizate separat calitatea lor procesuală activă pentru a obține respectarea drepturilor lor procedurale, pe de o parte, și calitatea lor procesuală activă pentru a contesta temeinicia deciziei în litigiu, pe de altă parte.

22 În ceea ce privește calitatea procesuală activă a Scheucher-Fleisch și alții pentru a obține respectarea drepturilor lor procedurale, Tribunalul a constatat, la punctul 53 din hotărârea atacată, că beneficiarii ajutoarelor în discuție nu sunt doar comercianții cu amănuntul, ci și toate întreprinderile care aparțin lanțului de producție și de distribuție specific pentru etichetele „AMA". În cauză, Tribunalul a constatat că Scheucher-Fleisch și alții sunt întreprinderi de sacrificare și tranșare a animalelor concurente ale întreprinderilor care beneficiază de etichetele în discuție și că de asemenea își desfășurau activitatea pe aceeași piață geografică. Tribunalul a dedus din acestea că Scheucher-Fleisch și alții aveau calitate procesuală activă în măsura în care urmăreau să obțină respectarea drepturilor lor procedurale rezultate din articolul 88 alineatul (2) CE și a declarat admisibilitatea celui de al doilea aspect al primului motiv invocat de reclamanți.

23 În schimb, în ceea ce privește calitatea procesuală activă a Scheucher-Fleisch și alții pentru a contesta temeinicia deciziei în litigiu, Tribunalul a reținut, la punctele 60 și 61 din hotărârea atacată, că acestea nu au demonstrat că poziția lor pe piață poate fi afectată în mod substanțial de ajutoarele care fac obiectul deciziei în litigiu și, prin urmare, a considerat că primul și cel de al patrulea aspect ale primului motiv, precum și cel de al treilea motiv sunt inadmisibile.

24 În sfârșit, Tribunalul a declarat de asemenea admisibile, la punctele 63 și 64 din hotărârea atacată, cel de al treilea aspect al primului motiv și cel de al doilea motiv, numai în măsura în care prin acestea se urmărea obținerea respectării drepturilor procedurale ale Scheucher-Fleisch și alții rezultate din articolul 88 alineatul (2) CE. Astfel, în opinia Tribunalului, pe de o parte, reclamanții susțineau prin cel de al doilea motiv că drepturile lor procedurale rezultate din această dispoziție au fost încălcate cu ocazia adoptării deciziei în litigiu. Pe de altă parte, prin al treilea aspect al primului motiv

invocat se susținea și al doilea aspect al acestui motiv, în măsura în care motivarea insuficientă nu permitea nici persoanelor interesate să cunoască justificările concluziei Comisiei privind inexistența unor dificultăți serioase, nici instanței să își exercite controlul.

25 Pe fond, Tribunalul a constatat, la punctul 84 din hotărârea atacată, că, la momentul la care Comisia a examinat compatibilitatea ajutoarelor în discuție cu piața comună, principalele dispoziții ale articolului 21a din AMA-Gesetz 1992 vizau doar produsele naționale. De asemenea, Tribunalul a constatat, la punctul 85 din hotărârea atacată, că Comisia era informată cu privire la această chestiune, în măsura în care între Comisie și autoritățile austriece avuseseră loc negocieri cu privire la aspectul menționat.

26 Având în vedere constatările precedente, Tribunalul a considerat, la punctele 85 și 86 din hotărârea sa, că, deși directivele AMA nu prevedeau condiția originii produselor, nu este mai puțin adevărat că limitarea la produsele naționale, prevăzută la articolul 21a punctul 1 din AMA-Gesetz 1992, dădea naștere la îndoieli privind compatibilitatea ajutoarelor în discuție cu Liniile directoare comunitare aplicabile ajutoarelor de stat pentru publicitatea produselor care intră sub incidența anexei I la Tratatul CE și a anumitor produse care nu intră sub incidența anexei I (JO 2001, C 252, p. 5), în măsura în care aceste linii directoare nu permiteau o astfel de limitare.

27 În consecință, Tribunalul a reținut, la punctele 86-88 din hotărârea atacată, că aprecierea compatibilității cu piața comună a ajutoarelor în discuție ridica dificultăți serioase, care ar fi trebuit să determine Comisia, în aplicarea articolului 4 alineatul (4) din Regulamentul nr. 659/1999, să inițieze procedura prevăzută la articolul 88 alineatul (2) CE, și că, în consecință, se impune anularea deciziei atacate, fără a fi necesară examinarea celui de al treilea aspect al primului motiv și a celui de al doilea motiv.

Procedura în fața Curții și concluziile părților

28 Prin recursul formulat, Republica Austria solicită Curții:

— anularea în totalitate a hotărârii atacate,

— soluționarea litigiului în sensul respingerii cererii de anulare a deciziei în litigiu, fie ca inadmisibilă, fie ca nefondată, și

— obligarea Scheucher-Fleisch și alții la plata cheltuielilor de judecată din acțiunea în anulare și din recurs.

29 Comisia aderă la concluziile Republicii Austria și solicită Curții:

— anularea în totalitate a hotărârii atacate,

— pronunțarea definitivă pe fond și respingerea acțiunii în anulare ca inadmisibilă sau, cel puțin, ca nefondată și

— obligarea Scheucher-Fleisch și alții la plata cheltuielilor de judecată efectuate în recurs și în acțiunea în anulare.

30 Scheucher-Fleisch și alții mențin toate motivele dezvoltate în concluziile lor prezentate la Tribunal și solicită Curții:

— respingerea recursului în totalitate;

— obligarea Republicii Austria la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la recursul principal

31 Republica Austria invocă cinci motive în susținerea recursului formulat, respectiv încălcarea articolului 230 al patrulea paragraf CE, încălcarea articolului 88 alineatul (2) CE, încălcarea normelor care reglementează sarcina probei prevăzute la articolul 88 alineatul (2) CE și la articolul 230 al patrulea paragraf CE, încălcarea articolului 81 din Regulamentul de procedură al Tribunalului, referitor la motivarea hotărârilor, și, în sfârșit, încălcarea articolului 64 din același regulament, referitor la măsurile de organizare a procedurii. Comisia susține recursul fără rezerve și aderă la toate motivele formulate de Republica Austria, invocând și motive suplimentare.

32 Scheucher-Fleisch și alții se opun tuturor motivelor de recurs.

Cu privire la primul motiv

33 Prin intermediul primului motiv, Republica Austria, susținută de Comisie, invocă o pretinsă încălcare a articolului 230 al patrulea paragraf CE prin hotărârea atacată, pentru motivul că Scheucher-Fleisch și alții nu erau vizați nici direct, nici individual de decizia în litigiu, astfel încât ar fi trebuit să se constate inadmisibilitatea acțiunii în anularea acesteia.

34 Scheucher-Fleisch și alții se opun acestui motiv de recurs, afirmând că Tribunalul a constatat în mod întemeiat că acțiunea lor în anulare este admisibilă.

Cu privire la primul aspect al primului motiv

— Argumentele părților

35 Prin primul aspect al primului motiv, Republica Austria consideră, în primul rând, în ceea ce privește cerința ca reclamanții să fie vizați în mod individual de decizia în litigiu, că o calificare drept „persoană interesată", în sensul articolului 1 litera (h) din Regulamentul nr. 659/1999, nu presupune în mod necesar existența unui interes de a exercita acțiunea din partea reclamantului, întrucât articolul 230 al patrulea paragraf CE impune în acest sens ca reclamantul să fie afectat în mod substanțial de această măsură. În opinia acestui stat membru, hotărârea atacată este contradictorie cu privire la acest aspect, în măsura în care recunoaște că Scheucher-Fleisch și alții nu erau afectați în mod substanțial de ajutoarele care fac obiectul deciziei în litigiu, dar con-

stată în același timp admisibilitatea anumitor motive invocate de aceste întreprinderi, inclusiv a motivelor privind temeinicia acestei decizii.

36 În opinia acestui stat membru, având în vedere că Scheucher-Fleisch și alții au invocat motive prin care urmăreau atât protecția drepturilor procedurale care le-ar fi recunoscute în cadrul unei proceduri oficiale de investigare a ajutoarelor în cauză, cât și contestarea temeiniciei deciziei în litigiu, ei trebuiau să demonstreze, conform jurisprudenței Curții, o situație specială prin raportare la aceste ajutoare și chiar să demonstreze că acordarea acestora le afecta în mod substanțial. Cu toate acestea, odată ce a exclus această situație sau afectare, Tribunalul trebuia să constate că acțiunea este inadmisibilă în ansamblu său.

37 Comisia adaugă că jurisprudența pe care este întemeiată hotărârea atacată, respectiv Hotărârea din 19 mai 1993, Cook/Comisia (C-198/91, Rec., p. I-2487, punctul 23), și Hotărârea din 15 iunie 1993, Matra/Comisia (C-225/91, Rec., p. I-3203, punctul 17), este incompatibilă cu articolul 230 al patrulea paragraf CE. În plus, Comisia subliniază elementele din dreptul Uniunii care, în opinia sa, se opun acestei jurisprudențe, în special rolul persoanelor interesate în cadrul procedurii prevăzute la articolul 88 alineatele (2) și (3) CE, structura articolelor 230, 241 și 234 CE, care ar presupune un sistem complet de căi de atac, limitele privind deschiderea procedurii oficiale de investigare rezultate din cuprinsul articolului 87 CE sau contradicțiile acestei jurisprudențe, agravate, în opinia Comisiei, de interpretarea eronată a jurisprudenței respective în hotărârea atacată.

38 În al doilea rând, în ceea ce privește obligația Scheucher-Fleisch și alții de a fi vizați în mod direct de decizia în litigiu, Republica Austria subliniază că această decizie nu însemna în mod necesar că AMA Marketing ar aproba cererile de măsuri de promovare în discuție și că acestea din urmă nu ar fi acordate decât în temeiul unei decizii individuale. În consecință, Scheucher-Fleisch și alții nu erau vizați în mod direct nici de măsurile cu aplicabilitate generală care alcătuiesc AMA-Gesetz 1992, nici de decizia în litigiu. Pe de altă parte, în opinia acestui stat membru, Scheucher-Fleisch și alții au decis în mod liber să renunțe la măsurile în cauză.

39 Scheucher-Fleisch și alții se opun primului aspect al primului motiv de recurs.

— Aprecierea Curții

40 Astfel cum a subliniat Curtea în Hotărârea din 24 mai 2011, Comisia/Kronoply și Kronotex (C-83/09 P, Rep., p. I-4441), articolul 4 din Regulamentul nr. 659/1999 instituie o fază preliminară de examinare a măsurilor de ajutor notificate, al cărei scop este de a permite Comisiei să își formeze o primă opinie cu privire la compatibilitatea ajutorului în cauză cu piața comună. La finalul acestei faze, Comisia constată că această măsură fie nu constituie un ajutor, fie intră în domeniul de aplicare al articolului 87 alineatul (1) CE. În această ultimă ipoteză, este posibil să nu existe îndoieli privind compatibilitatea măsurii respective cu piața comună sau, dimpotrivă, să existe astfel de îndoieli (Hotărârea Comisia/Kronoply și Kronotex, citată anterior, punctul 43).

41 Dacă, după examinarea preliminară, Comisia constată că, în privința măsurii notificate, în cazul în care intră în domeniul de aplicare al articolului 87 alineatul (1) CE, nu există îndoieli privind compatibilitatea sa cu piața comună, aceasta adoptă o decizie de a nu ridica obiecții, în temeiul articolului 4 alineatul (3) din Regulamentul nr. 659/1999 (Hotărârea Comisia/Kronoply și Kronotex, citată anterior, punctul 44).

42 În cazul în care Comisia adoptă o decizie de a nu ridica obiecții, aceasta nu numai că declară măsura compatibilă cu piața comună, ci și refuză în mod implicit să deschidă procedura oficială de investigare prevăzută la articolul 88 alineatul (2) CE și la articolul 6 alineatul (1) din Regulamentul nr. 659/1999 (Hotărârea Comisia/Kronoply și Kronotex, citată anterior, punctul 45).

43 Or, legalitatea unei decizii de a nu ridica obiecții, întemeiată pe articolul 4 alineatul (3) din Regulamentul nr. 659/1999, depinde de aspectul dacă există îndoieli privind compatibilitatea ajutorului cu piața comună. Întrucât astfel de îndoieli trebuie să determine deschiderea procedurii oficiale de investigare, la care pot participa persoanele interesate menționate la articolul 1 litera (h) din Regulamentul nr. 659/1999, trebuie să se considere că orice persoană interesată în sensul acestei din urmă dispoziții este direct și individual vizată de o asemenea decizie (Hotărârea Comisia/Kronoply și Kronotex, citată anterior, punctul 47).

44 Astfel, beneficiarii garanțiilor procedurale prevăzute la articolul 88 alineatul (2) CE și la articolul 6 alineatul (1) din Regulamentul nr. 659/1999 nu pot obține respectarea acestora decât dacă au posibilitatea de a contesta în fața instanței Uniunii decizia de a nu ridica obiecții și, prin urmare, calitatea specială de „persoană interesată" în sensul articolului 1 litera (h) din Regulamentul nr. 659/1999, aflată în legătură cu obiectul specific al acțiunii, este suficientă pentru a individualiza, potrivit articolului 230 al patrulea paragraf CE, reclamantul care contestă o decizie de a nu ridica obiecții (Hotărârea Comisia/Kronoply și Kronotex, citată anterior, punctele 47 și 48).

45 În speță, pe de o parte, din cuprinsul punctului 10 din hotărârea atacată reiese că Scheucher-Fleisch și alții urmăreau prin acțiunea formulată să obțină anularea unei decizii de a nu ridica obiecții în temeiul articolului 4 alineatul (3) din Regulamentul nr. 659/1999. Pe de altă parte, la punctul 53 din hotărârea atacată, Tribunalul a constatat în esență că trebuie să se considere că acești reclamanți sunt persoane interesate în sensul articolului 1 litera (h) din Regulamentul nr. 659/1999.

46 Rezultă că, în mod contrar susținerilor Republicii Austria și ale Comisiei, Tribunalul nu a săvârșit o eroare de drept atunci când a constatat admisibilitatea acțiunii în anularea deciziei în litigiu.

47 Este adevărat că, astfel cum rezultă din cuprinsul punctelor 47-49, 60 și 61 din hotărârea atacată, pe lângă motivul care urmărește protecția drepturilor lor procedurale întemeiate pe articolul 88 alineatul (2) CE, Scheucher-Fleisch și alții au invocat și motive legate de temeinicia deciziei în litigiu și că Tribunalul a constatat că aceste persoane nu au demonstrat că poziția lor pe piață putea fi afectată în mod substanțial de ajutoarele care fac obiectul deciziei în litigiu.

48 Totuși, din cuprinsul punctului 64 din hotărârea atacată reiese că Tribunalul nu a analizat aceste motive decât pentru a stabili dacă au fost încălcate drepturile procedurale pe care Scheucher-Fleisch și alții le au în temeiul articolului 88 alineatul (2) CE. În acest scop, Tribunalul a analizat argumentele de fond prezentate de aceste persoane, pentru a verifica, în fapt, dacă aceste argumente erau de natură să dovedească motivul formulat în mod expres de Scheucher-Fleisch și alții privind existența unor dificultăți serioase care ar fi justificat deschiderea procedurii prevăzute de această dispoziție.

49 În acest sens, în pofida faptului că în cele din urmă argumentele de fond respective nu au fost utilizate, după cum reiese din cuprinsul punctului 88 din hotărârea atacată, nu se poate susține în mod valabil că, procedând astfel, Tribunalul a modificat obiectul acțiunii în anulare.

50 Astfel, în cazul în care un reclamant solicită anularea unei decizii de a nu ridica obiecții, el pune în discuție în principal faptul că decizia luată de Comisie cu privire la ajutorul în cauză a fost adoptată fără ca această instituție să inițieze procedura oficială de investigare, încălcând astfel drepturile sale procedurale. Pentru ca cererea sa de anulare să fie admisă, reclamantul poate invoca orice motiv de natură să demonstreze că aprecierea informațiilor și a elementelor de care dispune Comisia, în cadrul fazei preliminare de examinare a măsurii notificate, ar fi trebuit să dea naștere unor îndoieli privind compatibilitatea acesteia cu piața comună. Cu toate acestea, utilizarea unor astfel de argumente nu poate avea drept consecință transformarea obiectului acțiunii și nici să îi modifice condițiile de admisibilitate. Dimpotrivă, existența unor îndoieli cu privire la această compatibilitate este tocmai proba care trebuie adusă pentru a demonstra obligația pe care o avea Comisia de a deschide procedura oficială de inves-

tigare prevăzută la articolul 88 alineatul (2) CE, precum și la articolul 6 alineatul (1) din Regulamentul nr. 659/1999 (Hotărârea Comisia/Kronoply și Kronotex, citată anterior, punctul 59).

51 În consecință, primul aspect al primului motiv de recurs trebuie respins ca nefondat.

Cu privire la al doilea aspect al primului motiv

— Argumentele părților

52 Republica Austria susține că Scheucher-Fleisch și alții nu erau persoane interesate în sensul articolului 88 alineatul (2) CE și al articolului 1 litera (h) din Regulamentul nr. 659/1999. În opinia acestui stat membru, Scheucher-Fleisch și alții nu au fost afectați decât în mod ipotetic și indirect de ajutoarele în cauză, ceea ce, pe de altă parte, au și recunoscut.

53 În această privință, Comisia subliniază că Scheucher-Fleisch și alții au afirmat în cererea introductivă că doar comercianții cu amănuntul sunt beneficiarii activităților AMA, ceea ce, în opinia sa, presupune că reclamanții nu erau afectați în mod direct de decizia în litigiu, în măsura în care ajutoarele autorizate de aceasta nu aveau efecte directe asupra situației lor juridice, ci mai curând dădeau naștere la simple repercusiuni economice.

54 În plus, potrivit Comisiei, afirmația din hotărârea atacată conform căreia beneficiarii ajutoarelor în cauză sunt toate întreprinderile care aparțin lanțului de producție și de distribuție specific pentru etichetele „AMA” nu este corectă, având în vedere că activitățile AMA sunt și în avantajul întreprinderilor cărora nu li se acordă eticheta, deci inclusiv în avantajul Scheucher-Fleisch și alții.

55 Scheucher-Fleisch și alții se opun și celui de al doilea aspect al primului motiv de recurs.

— Aprecierea Curții

56 Cel de al doilea aspect al primului motiv, potrivit căruia nu se poate considera că Scheucher-Fleisch și alții sunt persoane interesate în sensul articolului 1 litera (h) din Regulamentul nr. 659/1999, înseamnă, în esență, să se discute aprecierea situației de fapt realizată de Tribunal și valoarea probatorie a elementelor care i-au fost prezentate.

57 În această privință, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, din articolul 225 CE și din articolul 58 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție rezultă că Tribunalul este singurul competent, pe de o parte, să constate faptele, cu excepția cazului în care inexactitatea materială a constatărilor sale ar rezulta din înscrisurile aflate la dosar, și, pe de altă parte, să aprecieze aceste fapte. Odată ce Tribunalul a constatat sau a apreciat faptele, Curtea este competentă, în temeiul articolului 225 CE, să exercite un control asupra calificării juridice a acestor fapte și asupra consecințelor juridice care au fost stabilite de Tribunal pe baza acestora (a se vedea Hotărârea din 22 decembrie 2008, British Aggregates/Comisia, C-487/06 P, Rep., p. I-10515, punctul 96 și jurisprudența citată).

58 Curtea nu este însă competentă să se pronunțe asupra situației de fapt și nici, în principiu, să examineze probele pe care Tribunalul le-a reținut în susținerea acesteia. Din moment ce aceste probe au fost obținute în mod legal și au fost respectate principiile generale de drept, precum și normele de procedură aplicabile în materie de sarcină a probei și de administrare a probelor, numai Tribunalul are competența de a aprecia valoarea care trebuie să fie atribuită elementelor care i-au fost prezentate. Prin urmare, cu excepția cazului în care aceste elemente sunt denaturate, această apreciere nu constituie o chestiune de drept supusă ca atare controlului Curții (a se vedea Hotărârea British Aggregates/Comisia, citată anterior, punctul 97).

59 Pe de altă parte, este important de amintit că o denaturare trebuie să reiasă în mod evident din înscrisurile dosarului, fără a fi necesară o nouă apreciere a faptelor și a probelor (a se vedea Hotărârea din 2 septembrie 2010, Comisia/Deutsche Post, C-399/08 P, Rep., p. I-7831, punctul 64 și jurisprudența citată).

60 În prezenta cauză, pe de o parte, Republica Austria și Comisia nu au invocat în mod expres denaturarea elementelor de probă în ceea ce privește constatarea de la punctul 53 din hotărârea atacată, potrivit căreia Scheucher-Fleisch și alții erau întreprinderi de sacrificare și tranșare a animalelor concurente ale întreprinderilor care beneficiază de ajutorul în cauză și care își desfășoară activitatea pe aceeași piață geografică și că, prin urmare, erau „persoane interesate” în sensul articolului 1 litera (h) din Regulamentul nr. 659/1999.

61 Pe de altă parte, din cuprinsul punctelor 51-53 din hotărârea atacată reiese că Tribunalul a întemeiat această constatare, mai întâi, pe considerentele deciziei în litigiu, apoi pe analiza ajutorului în discuție și, în sfârșit, pe precizările furnizate într-un răspuns scris în cadrul acțiunii în anulare.

62 În consecință, chiar dacă Scheucher-Fleisch și alții ar fi afirmat în cererea introductivă că numai comercianții cu amănuntul, excluzându-se întreprinderile de sacrificare, beneficiau de ajutorul în cauză, trebuie să se sublinieze, în primul rând, că ei au

rectificat această afirmație în cursul procedurii și, în al doilea rând, că constatarea Tribunalului nu este întemeiată numai pe declarația Scheucher-Fleisch și alții, ci și pe decizia în litigiu, precum și pe analiza ajutorului în cauză, elemente de probă pe care nu le-au contestat nici Republica Austria, nici Comisia.

63 În aceste condiții, nu se poate reproșa în mod valabil Tribunalului că a denaturat situația de fapt din cauză în ceea ce privește calificarea Scheucher-Fleisch și alții drept „persoane interesate" în sensul articolului 1 litera (h) din Regulamentul nr. 659/1999.

64 În consecință, al doilea aspect al primului motiv trebuie respins ca fiind în parte inadmisibil și în parte nefondat.

65 Rezultă că primul motiv trebuie respins în totalitate.

Cu privire la al doilea motiv

Argumentele părților

66 Prin intermediul celui de al doilea motiv, Republica Austria, susținută de Comisie, consideră că hotărârea atacată încalcă articolul 88 alineatul (2) CE întrucât în aceasta se apreciază că evaluarea compatibilității cu piața comună a ajutoarelor în discuție

ridica dificultăți serioase, care ar fi trebuit să determine Comisia să inițieze procedura oficială de investigare prevăzută de această dispoziție.

67 Acest stat membru reproșează Tribunalului că s-a întemeiat exclusiv pe articolul 21a punctul 1 din AMA-Gesetz 1992 și că a făcut abstracție de celelalte elemente de fapt și de drept de care Comisia a ținut seama, în special de faptul că decizia în litigiu nu vizează decât măsurile ulterioare datei de 26 septembrie 2002 și că directivele AMA aflate în vigoare la acea dată permiteau aplicarea acestor măsuri pentru toate produsele originare din Uniunea Europeană.

68 Comisia adaugă că prin hotărârea atacată i se reproșează în realitate că nu a verificat legalitatea directivelor AMA modificate de Republica Austria și intrate în vigoare la 26 septembrie 2002. Or, această instituție susține că a adoptat decizia în litigiu în cadrul puterii de apreciere largi de care dispune în acest domeniu și pe baza angajamentului autorităților austriece că ajutoarelor în discuție li se vor aplica numai aceste directive modificate, iar nu articolul 21a punctul 1 din AMA-Gesetz 1992. Pe de altă parte, sarcina Comisiei este, în opinia sa, de natură în principal economică și socială și nu are competența de a examina legalitatea măsurilor notificate în raport cu legile naționale.

69 Scheucher-Fleisch și alții se opun acestui motiv afirmând că în cauză existau dificultăți serioase pentru aprecierea compatibilității cu piața comună a ajutoarelor în discuție, care obligau Comisia să inițieze procedura oficială prevăzută la articolul 88 alineatul (2) CE.

Aprecierea Curții

70 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, procedura prevăzută la articolul 88 alineatul (2) CE devine indispensabilă atunci când Comisia întâmpină dificultăți serioase în a aprecia dacă un ajutor este compatibil cu piața comună. În consecință, Comisia nu se poate limita la faza preliminară de examinare

prevăzută la articolul 88 alineatul (3) CE pentru a lua o decizie de a nu formula obiecții în privința unui ajutor decât dacă, la finalul acestei prime examinări, poate dobândi convingerea că ajutorul respectiv este compatibil cu piața comună. În schimb, dacă această primă examinare a condus Comisia la o convingere contrară sau chiar nu a permis înlăturarea tuturor dificultăților ridicate de aprecierea compatibilității acestui ajutor cu piața comună, Comisia are obligația de a obține toate avizele necesare și de a iniția în acest scop procedura prevăzută la articolul 88 alineatul (2) CE (a se vedea Hotărârea din 2 aprilie 2009, Bouygues și Bouygues Télécom/Comisia, C-431/07 P, Rep., p. I-2665, punctul 61 și jurisprudența citată).

71 Întrucât noțiunea de dificultăți serioase are un caracter obiectiv, existența unor asemenea dificultăți trebuie căutată nu doar în împrejurările în care a fost adoptat actul atacat, ci și în aprecierile pe care s-a întemeiat Comisia (a se vedea Hotărârea Bouygues și Bouygues Télécom/Comisia, citată anterior, punctul 63).

72 Rezultă că, astfel cum s-a amintit la punctele 43 și 50 din prezenta hotărâre, legalitatea unei decizii de a nu ridica obiecții, întemeiată pe articolul 4 alineatul (3) din Regulamentul nr. 659/1999, depinde de aspectul dacă aprecierea informațiilor și a elementelor de care dispunea Comisia, în cadrul fazei preliminare de examinare a măsurii notificate, ar fi trebuit în mod obiectiv să dea naștere unor îndoieli privind compatibilitatea acesteia cu piața comună, având în vedere că astfel de îndoieli trebuie să determine deschiderea unei proceduri oficiale de investigare, la care persoanele interesate prevăzute la articolul 1 litera (h) pot participa.

73 În prezenta cauză trebuie să se sublinieze mai întâi că, în mod contrar susținerilor Republicii Austria, în hotărârea atacată nu s-a omis să se țină seama de faptul că decizia în litigiu nu vizează decât măsuri ulterioare datei de 26 septembrie 2002 și că directivele AMA aflate în vigoare la acea dată permiteau aplicarea acestor măsuri pentru toate produsele originare din Uniune.

74 Astfel, din cuprinsul punctelor 79-83 din hotărârea atacată reiese că Tribunalul a ținut seama nu numai de aceste două elemente, ci și de faptul că autoritățile austriece se angajaseră față de Comisie să modifice articolul 21a punctul 1 din AMA-Gesetz 1992, modificare care a intrat în vigoare la 1 iulie 2007, sau de faptul că această lege prevedea și alte măsuri de marketing, fără a le limita numai la produsele naționale.

75 Totuși, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 84-87 din hotărârea atacată, Tribunalul a considerat că toate aceste elemente nu sunt suficiente pentru a constata că limitarea la produsele naționale, prevăzută la articolul 21a punctul 1 din AMA-Gesetz 1992, nu dădea naștere la îndoieli privind compatibilitatea ajutoarelor în discuție cu piața comună și că, în consecință, Comisia poate fi scutită de obligația de a iniția procedura vizată la articolul 88 alineatul (2) CE, în aplicarea articolului 4 alineatul (4) din Regulamentul nr. 659/1999.

76 Procedând astfel, Tribunalul nu a săvârșit o eroare de drept.

77 În această privință, nu se poate susține în mod valabil că îndoielile create de această limitare, cuprinsă în AMA-Gesetz 1992, trebuiau îndepărtate având în vedere intrarea în vigoare a directivelor AMA începând cu 26 septembrie 2002 și angajamentul autorităților austriece că ajutoarelor în discuție li se vor aplica numai aceste directive.

78 Astfel, nu se contestă că, în cursul fazei preliminare de examinare a măsurii în cauză, exista o neconcordanță între, pe de o parte, legea de bază care reglementa această măsură, mai precis AMA-Gesetz 1992, și, pe de altă parte, regulamentul de aplicare a acesteia, respectiv directivele AMA. Deși prima conținea o limitare care dădea naștere la îndoieli cu privire la compatibilitatea cu piața comună a ajutoarelor în discuție, respectiv limitarea măsurii la produsele naționale, cea de a doua nu mai prevedea o astfel de limitare.

79 Astfel, compatibilitatea sau incompatibilitatea ajutorului în discuție putea fi afectată în mod direct de această neconcordanță la nivelul dreptului național, domeniul de aplicare al măsurii în cauză fiind, s-ar părea, radical diferit după cum se face aplicarea fie a AMA-Gesetz 1992, fie a directivelor AMA.

80 În aceste condiții, neconcordanța menționată ar fi trebuit în mod obiectiv să dea naștere unor îndoieli privind compatibilitatea cu piața comună a ajutorului în discuție, iar aceasta, în pofida angajamentului autorităților austriece că ajutoarelor în discuție li se vor aplica numai aceste directive.

81 Astfel, un asemenea angajament nu era de natură să facă imposibilă din punct de vedere juridic aplicarea AMA-Gesetz 1992 și, prin urmare limitarea susceptibilă să determine incompatibilitatea cu piața comună a ajutorului în discuție. În ceea ce privește legea de bază, etichetele „AMA" acordate de autoritățile austriece cu încălcarea limitării cuprinse în această lege ar fi putut fi contestate, *a priori* cu succes, în fața instanțelor naționale, în temeiul principiului ierarhiei normelor juridice.

82 De altfel, trebuie amintit că, în conformitate cu ceea ce Curtea a statuat în mod constant în situații similare în cadrul procedurilor de constatare a neîndeplinirii unei obligații, incompatibilitatea unei legislații naționale cu normele dreptului Uniunii nu poate fi eliminată definitiv decât prin intermediul unor dispoziții interne cu caracter obligatoriu care au aceeași valoare juridică cu dispozițiile care trebuie modificate, iar simplele practici administrative nu pot fi considerate o executare valabilă a obligațiilor care decurg din dreptul Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 martie 1997, Comisia/Franța, C-197/96, Rec., p. I-1489, punctul 14, și Hotărârea din 9 martie 2000, Comisia/Italia, C-358/98, Rec., p. I-1255, punctul 17).

83 Rezultă că afirmația Comisiei potrivit căreia decizia sa a fost adoptată în cadrul puterii de apreciere largi de care dispune în acest domeniu sau afirmația potrivit căreia sarcina sa este de natură în principal economică și socială, astfel încât nu are competența de a examina legalitatea măsurilor notificate în raport cu legile naționale, este nefondată.

84 În această privință, trebuie amintit, în primul rând, că, referitor la domeniul ajutoarelor de stat, deși Comisia se bucură de o largă putere de apreciere, a cărei exercitare presupune evaluări de ordin economic ce trebuie efectuate în contextul Uniunii, aceasta nu înseamnă că instanțele Uniunii trebuie să se abțină să controleze interpretarea dată de Comisie datelor de natură economică (a se vedea Hotărârea din 2 septembrie 2010, Comisia/Scott, C-290/07 P, Rep., p. I-7763, punctul 64) și, *a fortiori*, să controleze interpretarea unei chestiuni cu privire la efectele neconcordanței dintre o lege de bază și normele de punere în aplicare a acesteia, un astfel de control având caracter strict juridic.

85 În al doilea rând, deși nu este de competența Comisiei să se pronunțe cu privire la raportul dintre directivele AMA și AMA-Gesetz 1992 în dreptul național, este însă obligată să țină seama de o eventuală neconcordanță evidentă între două texte naționale, în special dacă rezultă că o schemă de ajutoare cuprinde o limitare, precum cea prevăzută la articolul 21a punctul 1 din această lege, care dă naștere la îndoieli serioase privind compatibilitatea sa cu piața comună.

86 Pe de altă parte, nici neconcordanța dintre AMA-Gesezt 1992 și directivele AMA, nici angajamentul autorităților austriece prin care urmăreau să confirme neaplicarea limitării prevăzute prin această lege nu figurează în decizia în litigiu, care s-a limitat să afirme, la punctele 46, 52 și 66, inexistența unei limitări privind originea după 26 septembrie 2002.

87 Rezultă că al doilea motiv de recurs trebuie respins ca nefondat.

Cu privire la motivele al treilea-al cincilea

Argumentele părților

88 Prin intermediul celui de al treilea motiv, Republica Austria, susținută de Comisie, critică hotărârea atacată pentru că prin aceasta s-au încălcat normele referitoare la sarcina probei, astfel cum rezultă din articolul 88 alineatul (2) CE și din articolul 230 al patrulea paragraf CE, pentru motivul că în această hotărâre nu s-a ținut seama de faptul că Scheucher-Fleisch și alții nu au dovedit nici calitatea lor de persoane interesate, nici existența unor dificultăți serioase în aprecierea compatibilității cu piața comună a ajutoarelor în discuție.

89 În opinia Comisiei, Tribunalul, nu numai că nu a ținut seama de afirmația Scheucher-Fleisch și alții potrivit căreia numai comercianții cu amănuntul erau beneficiarii activităților AMA, ceea ce înseamnă *a contrario* că aceste persoane erau excluse, în ceea ce le privește, de la acest beneficiu, ci și a dat posibilitatea Scheucher-Fleisch și alții să își justifice calitatea de persoane interesate prin intermediul întrebărilor care le-au fost adresate. Procedând astfel, Tribunalul ar fi influențat rezultatul cercetării sale.

90 În cadrul celui de al patrulea motiv, acest stat membru, susținut și de Comisie, consideră că în hotărârea atacată nu este îndeplinită obligația de motivare care revine

Tribunalului în temeiul articolului 81 din Regulamentul său de procedură. În opinia Republicii Austria, încălcarea acestei obligații rezultă în special din motivarea contradictorie a hotărârii atacate și din neefectuarea unei analize a directivelor AMA, evidențiate în primul și în cel de al doilea motiv de recurs. Comisia, în ceea ce o privește, susține că, în cazul în care anularea deciziei în litigiu prin hotărârea atacată se dorea să fie întemeiată pe contradicția dintre AMA-Gesetz 1992 și directivele AMA, ar fi trebuit să se examineze în această hotărâre dacă această contradicție putea determina efectiv anularea deciziei în litigiu. În opinia Comisiei, este evident că aprecierea sa cu privire la ajutoarele în discuție ar fi fost aceeași dacă ar fi inițiat procedura oficială de investigare. În plus, Comisia subliniază că, potrivit jurisprudenței Curții, are sarcina de a da dovadă de diligență și de a ține seama de interesul statelor membre de a fi informate cu rapiditate în acest domeniu.

91 Prin intermediul celui de al cincilea motiv, Republica Austria, susținută de Comisie, critică hotărârea atacată pentru faptul că prin aceasta s-ar fi încălcat articolul 64 din Regulamentul de procedură al Tribunalului, având în vedere că acesta din urmă nu a strâns din oficiu informații determinante referitoare la calitatea procesuală activă a Scheucher-Fleisch și alții și la neaplicarea articolului 21a punctul 1 din AMA-Gesetz 1992.

92 Scheucher-Fleisch și alții se opun tuturor acestor motive. În mod special, în ceea ce privește cel de al cincilea motiv, ei subliniază că nu împărtășesc concluzia, reținută în hotărârea atacată, potrivit căreia nu ar fi demonstrat că erau afectați în mod substanțial de ajutoarele care fac obiectul deciziei în litigiu. Astfel, în opinia acestora, beneficiarii etichetelor „AMA" erau concurenții a căror ofertă era astfel încurajată, în timp ce ei și clienții lor trebuiau să își finanțeze publicitatea din resurse proprii. Scheucher-Fleisch și alții susțin că de aici reieșea că erau afectați de decizia în litigiu de două ori, în măsura în care suportau, pe de o parte, sarcina finanțării acestor ajutoare și, pe de altă parte, un dezavantaj concurențial. Pe scurt, în opinia Scheucher-Fleisch și alții, nu puteau beneficia de măsura de sprijin având în același timp obligația de a contribui la aceasta și de a-și finanța ei înșiși propria publicitate.

Aprecierea Curții

93 Prin motivele al treilea-al cincilea, care trebuie analizate împreună, Republica Austria și Comisia reproșează Tribunalului, pe de o parte, că nu a respectat sarcina probei și nu a strâns din oficiu informații determinante pentru cauză sau că și-a influențat cercetarea și, pe de altă parte, că nu a motivat hotărârea atacată. În plus, Scheucher-Fleisch și alții critică hotărârea atacată în măsura în care prin aceasta nu s-a considerat că erau afectați în mod substanțial de decizia în litigiu.

94 În prealabil, trebuie să se sublinieze că, deși Scheucher-Fleisch și alții critică o parte din hotărârea atacată în cadrul răspunsului lor la cel de al cincilea motiv, ei nu au solicitat nici anularea în parte a acestei hotărâri, nici pronunțarea definitivă a Curții cu privire la această parte sau trimiterea cauzei la Tribunal spre rejudecare pentru a se pronunța el însuși cu privire la acest aspect.

95 În consecință, întrucât această critică nu a fost invocată în susținerea concluziilor din memoriul în răspuns al Scheucher-Fleisch și alții, nu trebuie să se considere că reprezintă un recurs incident.

96 În ceea ce privește cel de al treilea și cel de al cincilea motiv, în măsura în care se arată că Tribunalul nu ar fi trebuit să adopte măsuri de organizare a procedurii și nici să pună întrebări părților în legătură cu calitatea de persoane interesate a Scheucher-Fleisch și alții, trebuie să se observe că, în conformitate cu ceea ce s-a amintit la punctul 43 din prezenta hotărâre, existența acestei calități a unei persoane poate fi determinantă, precum în prezenta cauză, în ceea ce privește admisibilitatea acțiunii sale în anulare.

97 Or, potrivit unei jurisprudențe constante, criteriul care condiționează admisibilitatea unei acțiuni formulate de o persoană fizică sau juridică împotriva unei decizii al cărei destinatar nu este de cerința ca decizia să o privească în mod direct și individual, stabilit la articolul 230 al patrulea paragraf CE, constituie o cauză de inadmisibilitate pentru motive de ordine publică pe care instanțele comunitare o pot examina oricând, chiar și din oficiu (Hotărârea din 23 aprilie 2009, Sahlstedt și alții/Comisia, C-362/06 P, Rep., p. I-2903, punctul 22 și jurisprudența citată).

98 În consecință, Tribunalului nu i se poate reproșa că a luat măsuri din oficiu pentru a se informa cu privire la calitatea de persoane interesate a Scheucher-Fleisch și alții, întrucât a procedat astfel în cadrul examinării sale cu privire la o cauză de inadmisibilitate pentru motive de ordine publică.

99 În plus, trebuie amintit că numai Tribunalul este competent să se pronunțe asupra eventualei necesități de a completa informațiile de care dispune în legătură cu cauzele cu care este sesizat. Caracterul probant al înscrisurilor administrate în procedură sau lipsa acestuia ține de aprecierea sa suverană asupra faptelor, care nu poate face obiectul controlului Curții în cadrul recursului, cu excepția cazului denaturării elementelor de probă prezentate Tribunalului sau a celui în care inexactitatea materială a constatărilor efectuate de către acesta reiese din înscrisurile depuse la dosar (a se vedea Hotărârea din 16 iulie 2009, Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland/Comisia, C-385/07 P, Rep., p. I-6155, punctul 163 și jurisprudența citată).

100 Prin urmare, Tribunalului nu i se poate reproșa că, înainte de desfășurarea ședinței și în ședință, a pus o serie de întrebări amănunțite părților pentru a completa informațiile de care dispunea deja și că a tras anumite concluzii din răspunsurile date de părți la aceste întrebări în cadrul unor motive invocate în mod valabil de acestea. De asemenea, Republica Austria și Comisia nu îi pot reproșa în stadiul recursului că nu a adoptat alte măsuri de organizare pe care nu i-au solicitat să le adopte în stadiul procedurii de pe rolul Tribunalului, Republica Austria neparticipând la aceasta, și pe care nu le descriu în mod exact în cadrul prezentei proceduri de pe rolul Curții.

101 Rezultă că Republica Austria și Comisia nu pot reproșa în mod valabil Tribunalului nici încălcarea normelor referitoare la sarcina probei, nici că a influențat în mod incorect cercetarea și nici că nu a completat în mod corespunzător informațiile de care dispunea.

102 În esență, aceste argumente ar determina punerea în discuție a aprecierii situației de fapt de către Tribunal cu privire la calitatea de „părți în cauză", în sensul articolului 88 alineatul (2) CE, a Scheucher-Fleisch și alții sau a existenței unor dificultăți serioase în aprecierea compatibilității ajutoarelor în discuție cu piața comună.

103 Or, în măsura în care prin cel de al treilea și prin cel de al cincilea motiv se ridică asemenea probleme, ele sunt inadmisibile în cadrul prezentului recurs. În orice caz, sunt nefondate pentru motivele expuse în răspunsul dat la primul și la cel de al doilea motiv.

104 În ceea ce privește cel de al patrulea motiv, trebuie amintit că obligația de motivare a hotărârilor, care revine Tribunalului în temeiul articolelor 36 și 53 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție, nu îi impune acestuia să prezinte o motivare care să urmeze în mod exhaustiv și unul câte unul toate argumentele prezentate de părțile în litigiu. Prin urmare, motivarea poate fi implicită, cu condiția de a permite persoanelor interesate să cunoască motivele pentru care au fost luate măsurile în discuție, iar Curții să dispună de elemente suficiente pentru a-și exercita controlul jurisdicțional (a se vedea Hotărârea Bouygues și Bouygues Télécom/Comisia, citată anterior, punctul 42 și jurisprudența citată).

105 În speță, argumentele prezentate de Republica Austria determină punerea în discuție a unor aspecte care fac obiectul primului și al celui de al doilea motiv de recurs și, în consecință, trebuie respinse pentru motivele expuse în răspunsul dat la aceste motive.

106 În mod special, în ceea ce privește argumentul referitor la caracterul pretins contradictoriu al motivării hotărârii atacate, trebuie să se sublinieze că, în conformitate cu jurisprudența citată la punctul 50 din prezenta hotărâre, un reclamant vizat în mod direct și individual de o decizie a Comisiei în temeiul calității sale de „parte în cauză", în sensul articolului 88 alineatul (2) CE, poate invoca orice motiv de natură să demonstreze că această instituție ar fi trebuit să aibă îndoieli serioase cu privire la compatibilitatea cu piața comună a unei măsuri de ajutor și, prin urmare, că ar fi trebuit să inițieze procedura oficială de investigare prevăzută la această dispoziție. Astfel, examinarea de către Tribunal a motivelor legate de temeinicia deciziei în litigiu pentru a determina dacă drepturile procedurale ale Scheucher-Fleisch și alții fuseseră încălcate nu este incompatibilă cu constatarea sa, de la punctele 60 și 61 din hotărârea atacată, potrivit căreia acestea nu demonstraseră că poziția lor pe piață putea fi afectată în mod substanțial de ajutoarele care fac obiectul deciziei în litigiu.

107 De asemenea, trebuie respins argumentul, invocat de Comisie, întemeiat pe nemotivarea hotărârii atacate deoarece Tribunalul, pe de o parte, nu ar fi examinat dacă contradicția dintre AMA-Gesetz 1992 și directivele AMA trebuia să determine anularea deciziei în litigiu și, pe de altă parte, deoarece nu ar fi constatat că aprecierea acestei decizii de către Comisie ar fi fost aceeași dacă ar fi inițiat procedura oficială de investigare.

108 Astfel, trebuie amintit că obiectul acțiunii în anulare era o decizie de a nu ridica obiecții în temeiul articolului 88 alineatul (3) CE.

109 Or, astfel cum s-a amintit la punctele 40-42 din prezenta hotărâre, procedura preliminară care se finalizează cu o astfel de decizie are drept scop numai de a permite Comisiei să își formeze o primă opinie cu privire la compatibilitatea ajutorului în discuție cu piața comună. Prin urmare, Tribunalul nu poate aduce atingere competențelor Comisiei, considerând că aprecierea acesteia ar fi fost aceeași dacă ar fi inițiat procedura oficială de investigare.

110 În plus, având în vedere că existența unor îndoieli serioase cu privire la compatibilitatea unei măsuri cu piața comună este suficientă pentru ca Comisia să fie obligată să inițieze procedura oficială de investigare, Tribunalul nu trebuia să explice în hotărârea atacată motivele pentru care contradicția pe care o evidențiase între AMA-Gesetz 1992 și directivele AMA trebuia să determine anularea deciziei în litigiu.

111 Astfel, Curtea a avut deja ocazia să constate că decizia de a nu ridica obiecții, în temeiul articolului 88 alineatul (3) CE, care se adoptă în termene scurte, trebuie să cuprindă numai motivele pentru care Comisia estimează că nu se află în prezența unor dificultăți serioase de apreciere a compatibilității ajutorului respectiv cu piața comună și că inclusiv o motivare succintă a acestei decizii trebuie considerată suficientă în raport cu cerința motivării prevăzută la articolul 253 TFUE dacă lasă totuși să se întrevadă în mod clar și neechivoc motivele pentru care Comisia a considerat că nu se află în prezența unor asemenea dificultăți serioase de apreciere, problema temeiniciei acestei motivări neintrând în sfera acestei cerințe (a se vedea Hotărârea din 22 decembrie 2008, Régie Networks, C-333/07, Rep., p. I-10807, punctele 65, 70 și 71).

112 În consecință, hotărârea atacată nu poate fi criticată pentru nemotivare în această privință, întrucât aspectul dacă aprecierea cu privire la compatibilitate ar fi fost sau nu aceeași odată inițiată procedura oficială de investigare nu intră în sfera acestei cerințe de motivare.

113 În consecință, motivele al treilea-al cincilea trebuie respinse ca fiind în parte inadmisibile și în parte nefondate.

114 În consecință, recursul principal trebuie respins în totalitate.

Cu privire la recursul incident

Argumentele părților

115 În memoriul în răspuns, Comisia invocă, în susținerea argumentului potrivit căruia Scheucher-Fleisch și alții nu erau vizați în mod direct și individual de decizia în litigiu, faptul că contribuțiile în cauză nu erau o componentă a ajutorului autorizat de această decizie.

116 În această privință, Comisia subliniază că hotărârea atacată a justificat faptul că Scheucher-Fleisch și alții erau afectați în mod direct de decizia în litigiu ținând seama de obligația acestora de a plăti o contribuție către AMA. Or, în opinia Comisiei, din jurisprudența Curții, în special din Hotărârea din 27 octombrie 2005, Distribution Casino France și alții (C-266/04-C-270/04, C-276/04 și C-321/04-C-325/04, Rec., p. I-9481), rezultă că taxele intră în domeniul de aplicare al dispozițiilor dreptului Uniunii privind ajutoarele de stat numai cu condiția ca acestea să constituie modul de finanțare a unei măsuri de ajutor, astfel încât acestea să facă parte integrantă din această măsură în considerarea existenței unei legături de alocare obligatorii între taxă și ajutor, în sensul că venitul din taxă este în mod obligatoriu alocat finanțării ajutorului.

117 Potrivit Comisiei, hotărârea atacată conține o eroare de drept cu privire la acest aspect, în măsura în care în sistemul AMA nu există nicio legătură între contribuții și cuantumul ajutoarelor acordate, după cum Verwaltungsgerichtshof a constatat deja în repetate rânduri.

118 În consecință, Comisia consideră că acțiunea introdusă de Scheucher-Fleisch și alții ar fi trebuit declarată inadmisibilă.

119 Republica Austria aderă la raționamentul Comisiei și subliniază că inexistența în speță a unei legături de alocare obligatorii este confirmată de faptul că măsurile finanțate prin AMA nu pot fi cuantificate în funcție de diferiții beneficiari și că măsurile sunt aplicabile independent de venitul din contribuții.

120 În această privință, acest stat membru subliniază că, potrivit articolului 21j alineatul 1 din AMA-Gesetz 1992, contribuțiile sunt destinate să acopere cheltuielile administrative ale AMA legate de perceperea acestora și trebuie alocate totodată măsurilor enumerate la articolul 21a din această lege.

121 Scheucher-Fleisch și alții subliniază că acest motiv are caracter de noutate și că nu a fost invocat nici în fața Tribunalului, nici în recurs. În opinia acestor persoane, în sistemul de marketing agricol al AMA, între contribuțiile și ajutoarele în discuție există o legătură de alocare obligatorie, în sensul jurisprudenței citate de Comisie în susținerea motivului său, având în vedere că contribuțiile la AMA erau singurul mijloc de care dispunea aceasta pentru promovarea marketingului agricol. În ceea ce privește hotărârea nr. 2005/17/0230 din 20 martie 2006 a Verwaltungsgerichtshof, Scheucher-Fleisch și alții consideră că aceasta se explică printr-o interpretare eronată a jurisprudenței Curții și subliniază că respectiva instanță nu a făcut niciodată o trimitere preliminară la Curte cu privire la acest aspect.

Aprecierea Curții

122 Cu titlu introductiv, trebuie să se analizeze dacă motivul invocat în cadrul recursului incident are caracter de noutate, astfel cum susțin Scheucher-Fleisch și alții.

123 Astfel, a permite unei părți să invoce pentru prima dată în fața Curții un motiv referitor la actul atacat la Tribunal pe care nu l-a invocat în fața acestuia ar echivala cu a-i permite să sesizeze Curtea cu un litigiu mai extins decât cel cu care a fost învestit Tribunalul, deși, în cadrul unui recurs, competența Curții este limitată la aprecierea soluției legale date cu privire la motivele dezbătute în fața primei instanțe (a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 februarie 2007, Sison/Consiliul, C-266/05 P, Rep., p. I-1233, punctul 95 și jurisprudența citată).

124 În speță, acest motiv se raportează la motivul de inadmisibilitate, pe care îl completează, cu care Tribunalul a fost sesizat expres de Comisie și potrivit căruia acțiunea în anulare îndreptată împotriva deciziei în litigiu era inadmisibilă în măsura în care Scheucher-Fleisch și alții nu erau vizați în mod direct și individual de această decizie.

125 În consecință, recursul incident este admisibil.

126 În ceea ce privește motivul invocat de Comisie, trebuie să se sublinieze că, în mod contrar susținerilor acesteia, hotărârea atacată nu a justificat faptul că Scheucher-Fleisch și alții erau vizați în mod direct de decizia în litigiu numai în temeiul obligației acestora de a plăti o contribuție la AMA.

127 Astfel, din cuprinsul punctului 37 din hotărârea atacată reiese că Tribunalul s-a întemeiat, pe de o parte, pe somația de plată adresată uneia dintre aceste persoane, iar, pe de altă parte, pe paginile de internet ale AMA și ale unui comerciant cu amănuntul, din care reieșea că etichetele „AMA” fuseseră acordate anterior deciziei în litigiu.

128 În plus, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 44 din prezenta hotărâre, orice persoană interesată în sensul articolului 1 litera (h) din Regulamentul nr. 659/1999 este vizată în mod direct și individual de o decizie de a nu ridica obiecții în măsura în care invocă motive de anulare împotriva acesteia în vederea protejării drepturilor sale procedurale.

129 Rezultă că prin motivul unic invocat în cadrul recursului incident se pune încă o dată în discuție calitatea de „persoane interesate" a Scheucher-Fleisch și alții în sensul acestei dispoziții.

130 În această privință, pe de o parte, trebuie să se facă trimitere la răspunsul dat la cel de al doilea aspect al primului motiv.

131 Pe de altă parte, trebuie să se sublinieze că, în cuprinsul memoriului în răspuns și în ședință, Scheucher-Fleisch și alții s-au plâns că sunt obligați nu numai să contribuie la finanțarea sistemului instituit, ci și să suporte dezavantajul legat de faptul că numai concurenții lor beneficiază de măsurile de publicitate luate de AMA-Marketing.

132 Or, trebuie amintit că, potrivit articolului 1 litera (h) din Regulamentul nr. 659/1999, „persoană interesată" înseamnă, printre altele, orice persoană, întreprindere sau asociație de întreprinderi ale cărei interese pot fi afectate prin acordarea unui ajutor, altfel spus în special întreprinderile concurente ale beneficiarului acestui ajutor. Cu alte cuvinte, este vorba despre un număr nedeterminat de destinatari, ceea ce nu exclude posibilitatea ca un concurent indirect al beneficiarului ajutorului să fie calificat drept „persoană interesată", în măsura în care face dovada că interesele sale ar putea fi afectate prin acordarea ajutorului și în măsura în care demonstrează, corespunzător cerințelor legale, că ajutorul poate să aibă un efect concret asupra situației sale (a se vedea în acest sens Hotărârea Comisia/Kronoply și Kronotex, citată anterior, punctele 63-65 și jurisprudența citată).

133 În speță, întrucât prin hotărârea atacată s-a constatat că Scheucher-Fleisch și alții trebuiau considerați „persoane interesate” în sensul articolului 1 litera (h) din regulamentul menționat, motivul invocat de Comisie în cadrul recursului incident trebuie respins ca nefondat.

134 Din ansamblul considerațiilor de mai sus rezultă că recursul incident trebuie respins în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

135 Potrivit articolului 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 118 din același regulament, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Scheucher-Fleisch și alții au solicitat obligarea Republicii Austria la plata cheltuielilor de judecată, iar aceasta a căzut în pretenții, se impune obligarea sa la plata cheltuielilor de judecată.

136 Întrucât Scheucher-Fleisch și alții nu au solicitat obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată, aceasta din urmă va suporta numai propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a treia) declară și hotărăște:

1) Respinge recursul principal și recursul incident.

2) Obligă Republica Austria la plata cheltuielilor de judecată.

3) Comisia Europeană suportă propriile cheltuieli de judecată.

Semnături